

Miroslav Klimant

Je futbal nudný?

„Živé a účinné je Božie slovo...“, napísal apoštol Pavol. Je takým aj pre nás? Práve sme počuli čítanie z evanjelia. Cítíme, ako v nás žije a účinkuje? Aby sme tomu napomohli, skúsme si v ňom nájsť posolstvo pre nás... Alebo ešte viac, skúsme v ňom nájsť nás samých...

Emauzskí učenici boli spolu, lebo ich spájal vzťah k Ježišovi. Aj my sa v nedeľu schádzame v kostole, lebo máme spoločnú vieru. A hoci to niekedy necítíme, Ježiš sa k nám pripája, veď to on povedal, že kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v jeho mene, tam je on medzi nimi... Do kostola prichádzame takí, akí sme – aj s našimi úspechmi, ale aj s neúspechmi, porážkami, sklamaniami... Aj Emauzskí ich mali... A vyjadrujú prekvapenie: „Ty si vari jediný cudzinec v Jeruzaleme, ktorý nevie, čo sa tam stalo v týchto dňoch?“ „A čo?“ Ježiš sa javí ako niekto, kto stojí mimo udalostí, ktoré sa ich tak hlboko dotkli... ako cudzinec... Pravda je však taká, že tie kritické udalosti sa týkajú práve jeho, on je ich hlavným protagonistom. A aj nám sa môže niekedy zdať, že Boh je pre nás „cudzincom“, že naše problémy, ťažkosti a túžby sú mimo sféru jeho záujmu. Lenže aj v našom živote ide predovšetkým o neho... A aj keď sú naše oči zastreté, on kráča s nami.

Prvou časťou našej omše je bohoslužba slova. Najskôr čítame a počúvame Božie slovo priamo a Duch Svätý svojimi impulzmi pôsobí v nás. Potom počúvame výklad kazateľa, ktorý sa snaží posolstvo Písma aktualizovať a aplikovať na našu situáciu, ako to robil Zmŕtvychvstalý. Až neskôr si uvedomili, ako im pri tom horelo srdce. A výsledkom toho bolo, že na konci cesty naliehajú na svojho spolupútnika: „Zostaň s nami...“ Aj my po bohoslužbe slova máme byť plní túžby mať Boha stále pri sebe, prítomného v našom živote, získať niečo viac...

A Ježiš ostáva a napokon ho spoznajú pri lámaní chleba. Aj naše nedeľné zhromaždenia vrcholia lámaním chleba. Ježiš je naozaj prítomný, možno sa mu klaňať, adorať ho, prihovárať sa mu... no a tiež dosiahnuť najintímnejšie spojenie s našim Bohom, aké je na tomto svete možné, keď sa v prijímaní stáva našim pokrmom... A aké veľké veci prisľúbil tým, ktorí budú jesť a piť...!

Po lámaní chleba ho už Emauzskí učenici pred sebou nevidia... No oni sami už nie sú takí istí, ako predtým, zmenili sa vnútorne a mení sa aj orientácia ich smerovania. Ešte v tú hodinu sa vrátili do Jeruzalema. Sú toho zážitku takí plní, že sa oň musia podeliť s bratmi. A tí sa zas delia o

svoj zážitok. Duchovné dobrá nedostávame len sami pre seba, sú – alebo aspoň majú byť – spoločným bohatstvom. Na konci omše sme posielaní: „Idte v mene Božom“. Máme sa vrátiť tam, odkiaľ sme prišli, do nášho života, ale zmenení, s novým nadšením a svedčím...

V emauzských učeníkoch môžeme nájsť samých seba... Ale zažívame to počas našich nedeľ? Ozaj stretáme živého Boha, horí nám srdce, keď počúvame jeho slová a nabíjame sa novým nadšením pre naše poslanie vo svete? Čím to je, že aj taká mimoriadna záležitosť, ako je omša, dokáže sa stať pre nás nudnou záležitosťou, ba až zaťažujúcou povinnosťou?

Manželka – úplne nešportový typ, hovorí manželovi: „Ako sa dokážeš pozerieť na futbal? Veď je to nekonečná nuda. Vždy je to to isté: jedno ihrisko, dve brány, 22 hráčov a tí sa naháňajú za jednou loptou...“ Ale manžel, ktorý je milovníkom futbalu, vie, že to vôbec nie je to isté a určite to nie je nudné. Tie vonkajšie veci sú tie isté – ihrisko, lopta, hráči... Ale každý zápas je iný, originálny, inak sa vyvíja, o iné veci sa hrá... Kto futbalu rozumie a má ho rád, pre toho nebude nikdy nudným. No a pri omši je to podobné: kto tomu nerozumie, môže povedať, že je to nudné... Navonok prebieha vždy všetko rovnako, dokonca sa tam – až na čítania a kážeň – aj opakujú stále tie isté slová... Ale my sme stále iní... Naša situácia je stále iná... A to spracúvame pri omši... Na začiatku ľutujeme hriechy... konkrétne hriechy, tie moje... a snažíme sa o zmierenie s Bohom a ľuďmi... A to je náročná vec, vyžaduje si to, aby sa človek vložil do veci...

Potom počúvame čítania... Boh hovorí k nám, ale na tichý Boží hlas sa treba sústrediť a aj to je nie jednoduchá činnosť... Odpovedáme spevom – človek nemá byť na omši len divákom...

Kňaz v mene zhromaždenia prednáša Bohu modlitby... ale každý do nich má vložiť seba samého... modlí sa za mŕtvych – v myslí si vybavím mojich mŕtvych... Za dôležité veci sa tam modlí – za Cirkev, za mier a pokoj, za lásku... no a každý má slová kňaza sprevádzať vlastnou túžbou po tých veciach... Tak sa zjednocujeme... A tak sa aj formujeme, že dôležité veci pre celok sa stanú dôležitými aj pre nás osobne...

A tak by sme mohli prejsť celú omšu a zistili by sme, že tam nebude času na nudu. Taktó – aktívnou účasťou – sa omša stane nie len užitočným, ale aj veľmi dynamickým a zmysluplným, naplňajúcim spôsobom využitia času, ktorý veriaci trávia spolu.

Vrátime sa z dnešnej omše – ako emauzskí učenici – iní, ako sme sem prišli?

Svätý Jozef - robotník

*Predo dňom zora premilá
Nazaret k práci budila
a Jozefov dom zdravila,
bo tam už píla nôtila.*

*Zdrav buď ty, hlava rodiny,
s tebou Syn Boží jediný
pracuje potom zrosený,
čím ľudskú prácu ocení.*

*Už bývaš v nebi blažene
v blízkosti Panny vznešenej;
vypočuj prosby skrušených,
čo žijú v toľkom súžení.*

*Nech preč sú hádky, násilie,
nech faloš biednych nebije;
nech máme toľko obživy,
čo všetkých ľudí uživi.*

*Buď sláva Svätej Trojici;
na príhovor tvoj prosiaci
nech ona riadi kroky nám,
v pokoji vedie k nebesiam. Amen.*

Ž 24, 3-4: *Kto smie vystúpiť na vrch Pánov, kto smie stáť na jeho mieste posvätnom? Ten, čo má ruky nevinné a srdce čisté, čo nedvíha svoju dušu k mármosti a neprisahá falošne.*

Dobrý Bože, svojím slovom nás učíš, že prísť k tebe, vystúpiť k tebe môžeme iba s čistým srdcom.

S akým srdcom prichádzam k tebe teraz ja? Aké srdce nachádzaš vo mne? Môžem o ňom povedať, že je čisté? Starám sa o čistotu svojho srdca?

Ty sám hovoríš: *Šťastní sú tí, čo majú čisté srdce, lebo oni uvidia Boha.*

Žalmista skusuje, že vystúpiť k tebe možno iba s čistým srdcom. Je dobré pamätať na to, že mať čisté srdce neznamena byť bez hriechu. Veď *ak by sme tvrdili, že nemáme hriech, klamali by sme sami seba, ba teba samého by sme robili ľuhárom.* Mať čisté srdce neznamena mať ho prázdne, lebo naše srdce si nestvoril pre prázdnotu. V našom srdci má prebývať tvoje slovo, tvoja múdrosť, tvoja láska, tvoj Duch.

Mať čisté srdce znamená mať milujúce srdce, srdce plné lásky, oslobodené od všetkého sebeckta a seba hľadania.

Mať čisté srdce znamená mať srdce pravdivé a úprimné, v ktorom nieto lesti, lebo pravda nás oslobodzuje od všetkého, čo nám bráni prísť k tebe.

Keď skúmam úzkosť svojho srdca a to, čo ju spôsobuje, pravdivo musím vyznať, že ju spôsobuje láska, inokedy túžba a zodpovednosť, ale tiež strach, choroba, hriech, poníženie, zloba druhých, strach o budúcnosť, strata zamestnania, blížiac sa staroba, očakávanie toho, čo ma čaká, prenasledovanie.

Môj Bože, ulav mi v úzkosti srdca - volám k tebe spolu so žalmistom.

Ulav mi v úzkosti srdca, keď sa cítim bezradný a bezmocný.

Ulav mi v úzkosti srdca, keď sa ma zmocní samota a pocit opustenosti.

Ulav mi v úzkosti srdca, keď ma druhí zrania a ponížia, ba keď si zo mňa robia posmech.

Ulav mi v úzkosti srdca, keď strácam pokoj duše.

Ulav mi v úzkosti srdca, keď ťa nevnímam a keď ma straší obava zo seba samého.

Ulav mi v úzkosti srdca, keď sa previním a chyba mi dôvera v teba.

Ulav mi v úzkosti srdca, keď mi nevyliciteľné choroby naháňajú strach.

Ulav mi v úzkosti srdca, keď vidím, ako sa vytráca láska a šíri sa nepravosť.

Ulav mi v úzkosti srdca, keď nevidím východisko.

Milosrdný Bože, daj, aby som sa v úzkosti srdca ešte vrúcnejšie modlil a volal: *Pane, vyslyš ma!*

Nikdy nedopusť, aby som stratil dôveru v teba.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Ohlášky pred prijatím sviatosti manželstva: Snúbenci Ing. Branislav Hábel a Zuzana Bednáriková hodlajú prijať sviatosť manželstva. Kto by vedel o nejakej cirkevnej prekážke, nech ju ohlási na farskom úrade.

V piatok 5. mája o 15:00 hodine sa v liturgii obradov sviatosti manželstva stanú manželmi. Spreádzajme ich našimi modlitbami.

Pobožnosť fatimskej prvej soboty: Na prvú sobotu 6. mája o 7:15 hodine bude fatimská pobožnosť a po nej sv. omša.

Zbierka na seminár: Budúca nedeľa (7. máj) je nedeľa Dobrého pastiera. V túto nedeľu sa budeme modliť za kňazské povolania a bude aj zbierka na seminár.

Niektorí ľudia usilovne pracujú na svojej kariére. Smrteľne vážne sú plní sami seba. Idú sa zodrať pre svoj imidž. Keď sa tak človek na nich pozerá, až mu ich príde úprimne ľúto. Pravú hierarchiu životných hodnôt stavajú na hlavu a končia v labyrinte egoizmu. Čo si počať?

Smiať sa! Smiech je zdravý.
Smiech oslobodzuje. Humor uvoľňuje.
Svet zrazu vyzerá inak.
Mnohé veci naozaj nie sú
až také dôležité.

S humorom sa môžeme
usmievať aj nad našimi chybami.
S humorom sa oslobodzujeme
od prehnanych starostí,
ktoré nám zavše berú dych.
S humorom sa *nam* otvára srdce doširoka,
najmä pre ľudí, s ktorými žijeme pod jednou
strechou.

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Sväté omše v 3. Veľkonočnom týždni - (A)

1.V. pondelok - *spovedanie od 17:00 - 18:00hod*

18:00 *Za ť z rodiny Spevákových*

2.V. utorok - *spovedanie od 17:00 - 18:00hod*

18:00 *Za ť Štefana Kordoša, zaťa Jozefa a rodičov*

3.V. streda

18:00 *Sv.omša v Štefanovej*

4.V. štvrtok - *spovedanie od 16:30 - 18:00hod*

18:00 *Za ť Jozefa a Máriu Pastuchových a ich deti*

5.V. piatok - **Prvý piatok** - *spovedanie od 16:00 - 18:00hod*

18:00 *Za ť Štefana a Vilmu Slezákových, synov a nevesty*

6.V. sobota

08:00 *Za ť Jána a Štefaniu Šebových, syna, nevestu a zaťa*

Upratovanie kostola č.d. 176-202

7.V. 4.Veľkonočná nedeľa

08:00 *Podakovanie Pánu Bohu za 96 rokov života*

Lektori: Blahová M., Pešková E.

11:00 *Za farníkov*

Lektori: Polakovič P., Polakovičová J.

14:00 *Posvätný ruženec a litánie*

Liturgický kalendár

1.V. pondelok Sv. Jozef, robotník - **Esp**
2.V. utorok Sv. Atanáz, biskup a učiteľ Cirkvi - **Sp**
3.V. streda Sv. Filip a Jakub, apoštoli. - **Sviatok**
4.V. štvrtok Sv. Florián mučeník - **Esp**
5.V. piatok Sv. Gothard, biskup - **Prvý piatok**
6.V. sobota Sv. Dominik Savio

TÚŽBY SRDCA

Ako jeleň dychtí za vodou z prameňa, tak moja duša, Bože, túži za tebou. Po Bohu žízni moja duša, po Bohu živom; kedyže už prídem k nemu a uzriem Božiu tvár? (Ž42,1-3)

Lebo kde je váš poklad, tam bude aj vaše srdce. (Lk12, 34)

Chcela (sv. Tereška) zomrieť láskou k Bohu, ale nieje potrebné, aby sa to videlo, len aby to bolo naozaj. Ježiš je skrytý poklad a iba málo duší ho vie nájsť, lebo človek miluje často to, čo sa ligoce, trblieta, blyští. Aby sme našli skrytú vec, musíme sa sami skryť. Náš život musí byť akoby tajomstvo, preto sa nám treba pričiňovať o nenápadné čnosti a konať iba pre Ježiša. (Blahoslavená Sestra Zdenka z Krivej)

Raz som počul nasledujúci príbeh: Istý mladý človek sa chcel naučiť modliť. Skúšal rôzne spôsoby modlitby podľa rôznych príručiek, no akosi to nešlo. Nakoniec sa rozhodol, že vyhladá múdreho a zbožného pustovníka. A tak sa ocitol pred pustovňou pri jednom veľkom jazere. Keď ho zbadal pustovník, spýtavo sa naňho pozrel. A tak mladík hneď vyrukoval so svojou otázkou: „Povedz mi, zbožný pustovník, čo mám robiť, aby som sa naučil dobre modliť?“ Pustovník nič nepovedal, len kývol rukou, aby ho mladík nasledoval. Priviedol ho k jazeru a kázal sa mu ponoriť do vody. Keď to mladík urobil, chytil ho za hlavu a silno a dosť dlho ho držal pod vodou.

Mladík sa metal, hádzal rukami, no pustovník ho pevne držal pod vodou. Až po hodnej chvíli ho pustil. Vtedy mladík priam vyletel z vody a hneď ako polapil dych, začal kričať: „Čo to robíš?! Veď si ma skoro utopil!“ Na to mu múdry stavec pokojne odpovedal: „Keď tak budeš túžiť po Bohu, ako si teraz túžil po vzduchu, budeš sa dobre modliť.“

Skúsení ľudia hovoria, že modlitba je dýchaním duše. Veriaci človek potrebuje modlitbu tak, ako ľudské telo potrebuje dýchanie. Telo bez dýchania umiera a tak aj viera bez modlitby hynie. Otázka však znie, či je v nás vôbec túžba po Bohu. Chápeme, že Božia prítomnosť, Božie prebývanie v našom srdci je najväčším pokladom? Ježiš hovorí: „Kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce.“ Uvažuj: Kde je tvoj poklad? Čo je tvojím pokladom? Na čo myslíš, keď ráno vstávaš a keď si večer líhaš? Po čom momentálne túžiš? Zaujímajú ťa len pozemské veci? Myslíš len na seba? Čo by si si teraz prial?

Môj Pane, často som taký nijaký: nemastný, neslaný, bez chuti a bez túžob. Túžim túžiť. Prosím, premieňaj moje zoschnuté srdce, aby bolo jemné a citlivé.

Ty sám doň vlož tie správne túžby, predovšetkým túžbu po Tebe. Sám si povedal, že Ty si vinič a my ratolesti a že bez Teba nemôžeme nič urobiť. Čím ďalej, tým viac to sám na sebe skusujem. Bez Teba to nejde. Bez Teba je všetko ničím, no s Tebou je aj nič všetkým. Môj Boh, moje všetko.

Marián Sivoň „Moderný svätý“

Sebaláska je veľmi usilovná. Chce sa dostať všade. Po všetkom siaha, ale nič nechytí.

Sv. František Saleský

Chudobná žena mala sliepku, ktorá bola celým jej majetkom, lebo jej denne zniesla vajce.

Raz si žena povedala: „Moja milá sliepočka, keď ti dám dvojnásobok zrna, znesieš mi denne dve vajčka!“

A vo svojej nerozumnosti tak aj urobila. Sliepka však začala priberať, bola zo dňa na deň tučnejšia a napokon celkom prestala znášať vajcia.

Mali by sme si z času na čas uvedomovať, že modlitba nie je iba prosenie a žiadanie, ale velebenie, vďakyvzdávanie, chválenie bez očakávania odmeny. „Človek je na to otvorený, aby chválil Boha Stvoriteľa.“

Sv. Ignác z Loyoly

Hladný Arab

Ten, kto má mnoho, nikdy nebude mať dost, ak sa neuspokojí s tým, čo je potrebné.

Sv. František Saleský

Arab zablúdil v púšti. Dva dni už nič nejedol a hrozilo mu, že umrie od hladu. Nakoniec predsa len natrafil na jamu s vodou, v ktorej počestní napájajú ťavy, a v piesku zazrel malý kožený mešec.

„Chvála Bohu,“ povedal, keď ho zdvihol a prstami ohmatával, čo v ňom je. „Zdá sa že sú to datle alebo orechy, chvála Bohu, posilním sa!“ A s touto nádejou otvoril mešec. Ale keď uvidel, čo v ňom je, smutne zvolal: „Ach, sú to iba perly!“

Moc a schopnosti, úspechy a pôžitok, kultúra a pokrok nie sú osebe požehnaním pre ľudstvo. Bez lásky k Bohu a človeku sa všetky vedomosti a schopnosti, všetok majetok a bohatstvo menia na jed a smrť.

Pápež Ján Pavol II.
Encyklika Dives in misericordia

Max Rosler „Skoré uzdavenia“

Keby sme boli anjeli a mali všetky ostatné čnosti, akónáhle stratíme pokoru, všetky čnosti sú zmarené.

sv. Vincent de Paul

Na minútku

Povedal som jej manželovi: „Ja ju mám stále rád! Mat' rád nie je hriech!“

Na mojom gymnáziu v Kežmarku bola lyžiarska trieda, áčka. Ja som chodil do béčky. Áčkari boli športovci, vyšportovaní, dobre behali. Raz sme mali branný desaťboj, z každej strednej školy poslali dve družstvá.

Vybrali jedno družstvo z áčky, jedno z béčky, ja som bol najslabší zo všetkých. V mojom družstve bol jeden lyžiar a dvaja futbalisti. Musel som za nimi utekať. Všetko sme odcvičili, zbalili sme sa, nepočkali sme na výsledky a odišli do školy.

Zrazu nás volajú do zborovne. Pomyslel som si:

„Prepánajána, prišli na to, že sme odtiaľ zmizli...“

Prišiel riaditeľ, iba sa smial: „Chlapci, vyhrali ste prvé miesto. Hľadali víťazov a tých nikde...“

„Čože?! Čo teraz?“ „Pôjdete na krajské kolo.“

Vyhrali sme krajskú súťaž, postúpili na slovenskú a vyhrali sme aj tam. Poslali nás na československé kolo, kde sme skončili druhí. Zrazu sme išli aj na medzinárodné majstrovstvá. Bolo nás päťdesiat chlapcov zo siedmich štátov sveta. Rozhádzali nás, čiže som bol s cudzími.

Predstavte si, ja som doniesol domov na gymnázium zlatú medailu. Ešte donedávna bol pri zborovni v škole vyvesený môj diplom po rusky: Maroš Kuffa, prvé miesto, branné cvičenie.

Pýtali sa ma: „Ako je to možné?“ Povieť vám. Bol som vtedy zamilovaný po uši. Veľmi som mal rád to dievča a myšlienka naň mi dodávala veľa sily a energie. Stále som na ňu myslel, ale ani raz som sa jej zle nedotkol. Ani v myšlienke. Dnes jej môžem smelo pozrieť do očí. Vrcholom mojej lásky bolo, keď som jej kružidlom vyrýpal do pravítka: Milujem Ťa.

Po dvadsiatich piatich rokoch sme mali zo školy stretávkku. Zobral som si farársku košeľu, aby ma trochu chránila. Spolužiačky sa okolo mňa zhrkli: „Maroš, pod' sem! Ty si nebol nikdy zamilovaný?“

„Bol som.“ (Mal som im čo povedať.)

„A do koho? A do koho?“

„Dajte pokoj!“

Nedali pokoj.

„Je tu teraz s nami!“ (To som už nemal vôbec povedať.)

„Ktorá, Maroš?“

Ukázal som prstom: „Ty!“

Rozplakala sa aj rozosmiala, všetko dokopy.

„Naozaj, ja som bol do teba paf. To ja som ti napísal na pravítko: Milujem Ťa!“

„To si bol ty? Ja som to tušila!“

Bolo to krásne a čisté, rád na to spomínam. A povedal som jej: „Ja sa každý deň za teba modlím!“

Druhýkrát sa rozplakala. „Ako to?“

„Odkedy som sa do teba zamiloval, od mojich sedemnástich rokov, každý večer sa modlím k svojmu i tvojmu anjelovi strážcovi. Aby ťa doviedol do neba!“

„Ako to?“

„Chcem sa s tebou stretnúť v nebi. Teším sa na to, preto kážem tvojmu anjelovi, aby ťa strážil. Ak by tvoj zlyhal, vravím svojmu: stráž ju!“

Vzal som ju bokom.

„Prečo si mi to nepovedal?“

„Hanbil som sa ako kôň.“

„Mal si mi to povedať.“ „Vidíš, nepovedal som...“

„Môžem prísť k tebe na faru?“

„Môžeš, ale jedine s mužom.“

„Ako to?“

„Necítim sa taký silný, ako si myslíš...“

„A keď prídem sama?“

„Utečiem. Musíš prísť s mužom...“

Prišla s mužom, potykali sme si. Hovorím mu: „Vidíš to, ja mám tvoju ženu stále rád!“

„Čo?!“ pozrel sa zdesene.

„Nič sa neboj. Keby som mal bočný úmysel, nepovedal by som ti to. Mat' rád nie je hriech. Ak je mat' rád hriech, nechcem byť farárom. Vyzlečiem reverendu a idem preč.“

Mat' rád nie je hriech. Mat' rád je dávať, nie brať. Ja som jej nič nevzal. Mat' rád je podstata kresťanstva.

Farár Marian Kuffa „Kazateľnica Život“

Zamyslenia

Milovať život

Či chceme alebo nie, žijeme dnes v spoločnosti, pre ktorú výkon znamená všetko. Jedným to prináša mimoriadny zisk a pre druhých je to nezriedka výnimočne bolestivé. O čo udivujúcejšie je, keď mladý človek odpovedá na otázku, čo robí: Žijem. Mnohým sa môže zdať táto odpoveď nie dosť vážna, nie zásadová, nie dosť rozumná. Prečo vlastne? Nepochopil mladý muž, že život je viac ako všetky iné prostriedky, v ktorých sa strácame? Ale čo myslí, keď hovorí: Žijem!? Čo pod tým rozumie? Tu môže byť naozaj veľa odpovedí. Či aj o tie odpovede, ktoré môžu dať kresťania, je záujem? Ani neviem. Zdá sa, že kresťanský životný štýl sa vyznačuje predovšetkým určitou malichernosťou, aspoň v očiach mnohých súčasníkov. Možno máme na tom vinu aj my, že je to tak. Treba si pritom spomenúť na to, aké široké rozpätie má život, o ktorom hovorí Sväté písmo: „Všetko má svoj čas,“ hovorí múdry starozákonný Kazateľ - „narodiť sa a umrieť, vysádzať a sadenice vytrhať, rúcať a stavať, plakať a smiať sa, zarmucovať sa a tancovať, mlčať a hovoriť, hľadať a strátiť, všetko má svoj čas!“ (porov. Kaz 3, 1 -7).

V každom prípade život je všetko iné, len nie nuda. Tmavé, ťažké, ťaživé stojí tesne vedľa svetlého, ľahkého a vzletného. Ale kto sa ešte odváži túto šírku žiť?! Príliš veľa je tých, ktorí vidia to kresťanské v rezignácii na život. V akomsi „svätom smútku“. A z toho označenia vzniklo všetko to, čo sa nám vyčíta: stredná miera, úzkosť, malicherný životný štýl. To nie je ani zďaleka to, k čomu nás Boh povoláva. Alebo môžeme povedať: to nie je biblické. „Predložil som vám život a smrť, požehnanie i kľatbu, aby si vyvolil život!“ - hovorí Boh ústami svätopisca (porov. Deut 30, 19). Áno. To Boh má pre nás život! Tak leží pred nami vlastne život každého nového dňa, ktorému po celý čas Boh dáva začiatok. A čaká na to, aby sme to uchopili a milovali. Bojíme sa? Môžeme to dnes skúsiť, napríklad slovami modlitby Francúza Františka Fénelona: „Tebe, Bože, je známa moja slabosť. Bez tvojej milosti nič nezmôžem. Posilni ma podľa mojich potrieb, daj mi silu, aby som sa vystríhal každého zla, ktoré sa tebe nepáči, a aby som robil dobro, ktoré odo mňa požaduješ, a hrdinsky znášal všetky kríže, ktoré tvoja Prozreteľnosť uloží na moje plecia.“

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku